

[Jørgen Tved]

samarbejde, sagde ordføreren for det radikale parti, og det skal vi ikke betragte som nogen ulykke.

Jeg synes, at man skal gå ud og fortælle det til de arbejdere, der i sin tid var beskæftiget ude på B&W Motor eller på Elementfabrikken oppe i Ålborg, på glødelampefabrikken ude i Herlev osv., osv. Gå ud og sig til dem: Det betyder ikke noget, kære venner, at vi nu har solgt jeres arbejdspladser til udlandet. Det er ikke så stor en ulykke – i hvert tilfælde ikke for de ærede medlemmer af dette Ting. Men det kan godt være, at man har en lidt anden opfattelse ude omkring på arbejdspladserne, end folketingsmedlemmerne måske giver udtryk for.

Jeg kan godt forstå, at den socialdemokratiske ordfører vel nærmest var som en mand på 80, godt overvægtig, der prøver at danse en Bournonvilleballet, når han siger, at her skal vi nok se på tingene, men på den anden side skal vi måske bruge nogle lønmodtageropsparede midler til at investere i udlandet.

Demokrati er noget underligt noget. Jeg gik for en sikkerheds skyld hen og tog ordbogen og slog efter, hvad »demokrati« i virkeligheden står for i den danske ordbog. Det står for »folkets regering«, og det kunne næsten alle regeringer sige de er.

Jeg har på fornemmelsen, at Socialdemokratiet siger: Vi er arbejdernes formynder. Vi bestemmer, hvor de lønmodtageropsparede midler skal investeres. Hvorfor går man ikke ud og spørger lønmodtagerne: Ønsker du, at de penge, vi har tvunget dig til at binde, hvad enten det er i Lønmodtagerens Dyrtingsfond eller det er ATP-midler osv., skal investeres i et rengøringselskab i Brasilien eller noget andet, som vi har eksempler på?

Hvad er det for noget formynderi, for ikke at sige noget, der er værre, Socialdemokraterne vil lave i denne sag?

I øjeblikket er det jo aktuelt at diskutere Ålborg Skibsværft. Hvad er det, der sker med den arbejdsplads? Skal der ikke produceres skibe mere, skal der ikke produceres store kedler til kraftværker osv., som man har produceret dér? I kraft af nogle EF-regler kan det betale sig at flytte dele af virksomhederne til Sydspanien. Det er et led i den store internationale forståelse: Bare lad de danske arbejdere skride, for vi kan bruge nogle af de danske arbejderes penge til at sørge for, at der bliver skabt beskæftigelse i Spanien, i Portugal og alle andre steder.

Hvis det her skal tages en smule alvorligt, og sådan opfatter vi det, er det et forsøg på at redde danske arbejdspladser. I den ånd ser vi forslaget, og så synes vi, det er godt og rigtigt, at det bliver lagt på bordet. Derfor vil vi naturligvis deltage i diskussionen, finde frem til, hvordan vi kan bevare danske arbejdspladser på danske hænder. Det burde vel være et meget naturligt krav at stille til danske politikere.

Jeg er ikke så overrasket over hr. Svend Heiselberg. Han har af og til for vane at holde sig til sandheden. Det gjorde han, så vidt jeg kunne høre, i dag. Det gjorde han ikke sidst, vi diskuterede dette problem i Radiotinget. Jeg er da ikke overrasket over, at hr. Svend Heiselberg fortæller, hvor godt det er, at Danfoss investerer i udenlandske arbejdspladser eller køber op i udlandet. 700 danske arbejdspladser bliver nedlagt, fordi Danfoss flytter en del af sin produktion til Vesttyskland. Hvor mange danske arbejdspladser er gået tabt, fordi andre virksomheder, som hr. Svend Heiselberg omtalte, bryggerierne osv., investerede i udlandet i stedet for at prøve på at klare produktionen her i landet?

Hr. Svend Heiselberg ved ganske godt, hvad han taler om. Han taler kapitalens sag, og den er bedøvende ligeglad med, hvor den får sin profit, om det er i Vesttyskland eller det er i et andet af fællesmarkedslandene. At det går ud over de danske arbejdere, det kommer ikke hr. Svend Heiselberg ved.

Jørn Jespersen (SF):

Man skal høre meget, før ørerne begynder at sidde løst, men at blive beskyldt for racistiske tilbøjeligheder af hr. Glistrup, det må jeg alligevel bekende er noget af det, der har overrasket mig mest herinde. Det skyldes jo heldigvis også, at hr. Glistrup, som sædvanlig havde jeg nær sagt, ikke sætter sig ind i forslagene, men frit fabulerer over nogle teser, som han har udviklet engang i sin liberalistiske fortid og holder fast ved til tid og evighed.

Hr. Glistrup spurgte, om det var de ansatte på et vist statskontor eller det var folkene i direktionskontorerne, der skulle bestemme med hensyn til investeringerne. Svaret er, at efter SF's opfattelse er det ingen af parterne. Det burde være medarbejderne på de berørte virksomheder, der bestemte over deres egne virksomheder. Dette forslag er netop et forsøg på at